

Arrest

nr. 113 737 van 13 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 februari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 juli 2013.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat B. SOENEN en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep vast.

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Overeenkomstig artikel 39/81, zevende en vijfde lid van de vreemdelingenwet, “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie”, waarin “alle aangevoerde middelen worden samengevat”.

In casu bevat de synthesememorie enkel een letterlijke weergave van de middelen zoals opgenomen in het verzoekschrift.

Bij gebrek aan enige samenvatting van de middelen in de synthesememorie, dient het huidig beroep verworpen te worden.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 11 juli 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 27 augustus 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 5 juli 2013 opgenomen grond, stelt zij, met verwijzing naar het pleidooi in de zaak met volgnummer 15 op de rol, dat de synthesememorie wel degelijk beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet, zowel de wens als de synthesememorie zelf werden tijdig ingediend. Zij stelt verder dat het probleem van de samenvatting onterecht opgeworpen wordt: 1) Artikel 39/81 van de vreemdelingenwet stelt enkel dat in geval van afwezigheid van synthesememorie de afwezigheid van belang wordt vastgesteld, niet bij afwezigheid van een synthesememorie die al dan niet een samenvatting bevat. Dit is een ongeoorloofde samentrekking van het laatste en het vijfde lid van voornoemd artikel; 2) Een samenvatting kan een letterlijke herhaling zijn van het verzoekschrift: dit vindt steun in arresten van de RvS van 28 juni en 5 juli 2012, waarin gesteld wordt dat in een synthesememorie alles op een rijtje moet worden gezet. Dit is herhalen van wat al in het verzoekschrift is gezegd; 3) ‘Synthese’ naar analogie met het Gerechtelijk Wetboek en de resultante van these en antithese: als men de these wenst te behouden, kan men herhalen; 4) Volgens Van Dale is ‘samenvatten’ herhalen, is een samenvatting alles wat door samenvoeging is gevormd, dus een herhaling; 5) Dit is de juiste interpretatie omwille van artikel 39/60 van de vreemdelingenwet, want er wordt enkel rekening gehouden met de middelen van het verzoekschrift, dus er mogen geen nieuwe middelen opgeworpen worden en volgens artikel 39/81 van de vreemdelingenwet wordt enkel rekening gehouden met de middelen in de laatste versie. De rechten van verdediging en artikel 6 van het EVRM worden geschonden als niet mag herhaald worden. Door de samenhangende toepassing van de artikelen 39/81 en 39/60 van de vreemdelingenwet worden een aantal middelen beknot, want er moeten keuzes gemaakt worden, terwijl de synthesememorie is ingevoerd om te repliceren op het administratief dossier en de nota. Als niet mag herhaald worden, kan enkel afstand van middelen gedaan worden. Zo worden de rechten van verdediging geschonden: ofwel wordt de middelen beknopter, ofwel, als de interpretatie van ‘samenvatting’ is de verzoening tussen these en antithese, stelt zich de vraag hoe dit te bewerkstelligen; 6) Er is een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet: de verzoekende partij die laat weten geen synthesememorie te willen indienen, behoudt haar belang, terwijl wie een synthesememorie met een herhaling van de middelen indient, haar belang verliest, en hiervoor is geen objectieve rechtvaardiging. De verzoekende partij vraagt de Raad dan ook de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof: *“Schendt artikel 39/81, vijfde en zesde lid van de vreemdelingenwet de artikelen 10 en 11 van de GW daar waar de verzoekende partij die tijdig kennis geeft van haar intentie geen synthesememorie neer te leggen haar belang behoudt, terwijl de verzoekende partij die tijdig kennis geeft van haar intentie een synthesememorie neer te leggen en in deze synthesememorie haar middelen zoals ontwikkeld in het verzoekschrift herhaalt, haar belang verliest?”*. De verzoekende partij voegt nog toe dat de situatie des te schrijnender is en wijst op een schending van artikel 3 van het EVRM, waarbij zij verwijst naar haar pleidooi in een vorige zaak, gezien

zij wel degelijk een risico op onmenselijke behandeling loopt: zij is erkend in Polen, maar zou ook het grondgebied van Polen moeten verlaten.

De verwerende partij sluit aan bij de beschikking en stelt dat de verwijzing naar artikel 3 van het EVRM niet in het verzoekschrift werd ingeroepen.

De verzoekende partij betwist dit en stelt dat voornoemd artikel 3 werd ingeroepen op bladzijde 3, derde puntje. Hierop stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij voornoemd artikel 3 in haar aanvraag heeft ingeroepen en dat hierop werd geantwoord in de bestreden beslissing.

2. De artikelen 2 en 3 van de wet houdende diverse bepalingen, inzonderheid betreffende justitie, van 31 december 2012 voeren opnieuw het begrip “synthesememorie” in. Artikel 39/81 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De annulatieprocedure verloopt op dezelfde wijze als bepaald in de artikelen:

- 39/71;*
- [...];*
- 39/73 (,§ 1);*
- 39/73-1;*
- 39/74;*
- 39/75;*
- 39/76, § 3, eerste lid, met uitzondering van de beroepen inzake de beslissingen vermeld in de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 die overeenkomstig artikel 39/76, § 3, tweede lid, worden behandeld;*
- 39/77, § 1, derde lid.*

De verwerende partij bezorgt de griffier, binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

In afwijking van het eerste lid en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast, zendt de griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.

De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesememorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesememorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij een synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.

Indien de verzoekende partij tijdig een synthesememorie heeft ingediend of de griffie in kennis heeft gesteld dat zij geen synthesememorie indient, wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.”

Het genoemde artikel 39/81, vijfde lid definieert de synthesememorie aldus als een akte waarin de verzoekende partij een samenvatting van alle aangevoerde middelen geeft.

Artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de verzoekende partij die daarom heeft verzocht *“over een termijn van vijftien dagen [beschikt] om een synthesememorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”*.

Artikel 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad het ontbreken van het vereiste belang vaststelt wanneer de verzoekende partij geen synthesememorie *“zoals bedoeld in het vijfde lid heeft ingediend”*.

Uit de samenlezing van het vijfde en zesde lid van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet volgt derhalve dat het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld indien geen of geen wetsconforme synthesememorie werd neergelegd door de verzoekende partij die uitdrukkelijk kennis heeft gegeven van haar wens om een synthesememorie neer te leggen.

3.1 Zoals reeds in de beschikking van 5 juli 2013 aangegeven, herneemt de verzoekende partij *in casu* in de ‘synthesememorie’ integraal de middelen zoals uiteengezet in het inleidende verzoekschrift.

3.2.1 Ter terechtzitting zet de verzoekende partij uiteen op grond waarvan zij meent dat de neergelegde synthesememorie beantwoordt aan de voorwaarden van voornoemd artikel 39/81 en het probleem van de samenvatting onterecht opgeworpen wordt.

In de eerste plaats stelt zij dat artikel 39/81 van de vreemdelingenwet slechts een sanctie voorziet bij afwezigheid van synthesememorie. De Raad wijst er echter op dat artikel 39/81, vijfde en zesde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesememorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesememorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.”

Uit bovenstaande bewoordingen blijkt zodoende duidelijk dat het niet indienen van een synthesememorie *“zoals bedoeld in het vijfde lid”*, waarbij voornoemd vijfde lid bepaalt dat in de synthesememorie *“alle aangevoerde middelen worden samengevat”*, gesanctioneerd wordt met de vaststelling van het ontbreken van het vereiste belang. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat het indienen van een synthesememorie waarin niet alle aangevoerde middelen worden samengevat, niet gesanctioneerd wordt en dat voornoemd artikel 39/81 anders zou kunnen geïnterpreteerd worden.

Vervolgens verwijst de verzoekende partij naar arresten van de Raad van State van 28 juni 2012 en 5 juli 2012, waarin gesteld wordt dat in een synthesememorie alles op een rijtje moet worden gezet en waaruit zij afleidt dat een samenvatting een letterlijke herhaling van het verzoekschrift mag zijn. Er dient echter op gewezen te worden dat de definitie van de synthesememorie die destijds door het vernietigde artikel 44, 3° van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, namelijk *“een memorie waarin de verzoekende partij al haar argumenten op een rij zet”*, onmogelijk kan worden gelijkgesteld met definitie van de synthesememorie uit het huidige artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet. De wetgever heeft er uitdrukkelijk voor gekozen om aan de huidige synthesememorie een andere invulling te geven, namelijk een memorie *“waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”*. Bijgevolg kan de rechtspraak van de Raad van State die betrekking heeft op de synthesememorie volgens de oude definitie niet zonder meer worden gehanteerd ter interpretatie van de huidige wet.

Daar waar de verzoekende partij ‘synthese’ naar analogie met het Gerechtelijk Wetboek aanhaalt, dient te worden vastgesteld dat zij nalaat aan te geven wat dit precies zou inhouden en tevens nalaat uiteen te zetten waarom het Gerechtelijk Wetboek in het kader van de synthesememorie als onderdeel van de rechtspleging voor de Raad relevant zou zijn. Daar waar zij verwijst naar de synthese als resultante van these en antithese en dat men kan herhalen, als men de these wenst te behouden, wijst de Raad erop dat dit indruist tegen de logica van het dialectisch proces. De synthese is immers per definitie een ‘nieuwe’ eenheid waarin de these en de antithese worden verzoend. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in haar ‘synthesememorie’ in het geheel niet op de antithese, de nota met

opmerkingen, ingaat. Daarnaast verwijst de verzoekende partij naar de definitie van het woord 'samenvatten' in Van Dale, waaruit zij afleidt dat een herhaling ook een samenvatting is. Er dient echter op gewezen te worden dat op grond van de betekenis van het woord 'samenvatten' uit het Van Dale Groot Woordenboek van de Nederlandse taal, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, niet kan worden besloten dat een loutere reproductie van het verzoekschrift als een samenvatting kan worden beschouwd. Zowel uit de betekenis van het woord 'samenvatten', namelijk "1. (verouderd) als in één greep vatten, bij elkaar nemen, tot een geheel verenigen (...). 2. in het kort weergeven of herhalen (...)" als uit de betekenis van het woord 'samenvatting': "1. Het samenvatten, 2. Korte weergave van de inhoud. (...)" blijkt dat de verkorte weergave of herhaling doorslaggevend is, waardoor een loutere reproductie niet kan volstaan. Waar de verzoekende partij verwijst naar artikel 39/60 van de vreemdelingenwet en artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), wijst de Raad erop dat in voornoemd artikel 39/60 wordt bepaald dat door de partijen "geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn". Vervolgens kan erop gewezen worden dat de neerlegging van een synthesememorie conform artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet facultatief is, waarbij de verzoekende partij desgevallend kennis kan geven van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen, waarna de procedure conform artikel 39/81, achtste lid van de vreemdelingenwet wordt voortgezet en de middelen uit het inleidend verzoekschrift in hun oorspronkelijke vorm zullen worden behandeld. Het kwam dan ook aan de verzoekende partij toe om te kiezen om, ofwel een synthesememorie in te dienen conform artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet en de aangevoerde middelen samen te vatten, ofwel de griffie er tijdig van op de hoogte te stellen dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen waarna zij overeenkomstig artikel 39/81 van de vreemdelingenwet ervan verzekerd is dat de annulatieprocedure wordt voortgezet. De verzoekende partij maakt *in casu* geenszins aannemelijk dat haar rechten van verdediging of artikel 6 van het EVRM zouden worden geschonden omdat de Raad enkel rekening zou mogen houden met een beknotte of beknoptere versie van haar middelen of omdat zij afstand zou moeten doen van bepaalde middelen. Er werd immers vastgesteld dat de verzoekende partij haar middelen in haar 'synthesememorie' geenszins beknot of beknopter hebben weergegeven of afstand van bepaalde middelen hebben gedaan, maar haar inleidend verzoekschrift integraal heeft gereproduceerd.

3.2.2 Ten slotte verzoekt de verzoekende partij de Raad om aan het Grondwettelijk Hof de volgende prejudiciële vraag te stellen: "*Schendt artikel 39/81, vijfde en zesde lid van de vreemdelingenwet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet daar waar de verzoekende partij die tijdig kennis geeft van haar intentie geen synthesememorie neer te leggen haar belang behoudt, terwijl de verzoekende partij die tijdig kennis geeft van haar intentie een synthesememorie neer te leggen en in deze synthesememorie haar middelen zoals ontwikkeld in het verzoekschrift herhaalt, haar belang verliest?*", daar zij meent dat er geen objectieve rechtvaardiging is voor het feit dat de verzoekende partij die laat weten geen synthesememorie te willen indienen, haar belang behoudt, terwijl wie een synthesememorie met een herhaling van de middelen indient, haar belang verliest.

De Raad wijst op artikel 26 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof (hierna: de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof), dat luidt als volgt:

"§ 1. Het Grondwettelijk Hof doet, bij wijze van prejudiciële beslissing, uitspraak bij wege van arrest op vragen omtrent:

1° de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten;

2° onverminderd 1°, elk conflict tussen decreten of tussen regels bedoeld in artikel 134 van de Grondwet, die uitgaan van verschillende wetgevers en voor zover het conflict ontstaan is uit hun onderscheiden werkingssfeer;

3° de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van de artikelen van titel II « De Belgen en hun rechten », en de artikelen 170, 172 en 191 van de Grondwet.

(...)

§ 2. Indien een vraag te dien aanzien wordt opgeworpen voor een rechtscollege, dan moet dit college het Grondwettelijk Hof verzoeken op deze vraag uitspraak te doen.

Het rechtscollege is daartoe echter niet gehouden:

1° wanneer de zaak niet door het betrokken rechtscollege kan worden behandeld om redenen van onbevoegdheid of niet-ontvankelijkheid, tenzij wanneer die redenen ontleend zijn aan normen die zelf het onderwerp uitmaken van het verzoek tot het stellen van de prejudiciële vraag;
2° wanneer het Grondwettelijk Hof reeds uitspraak heeft gedaan op een vraag of een beroep met een identiek onderwerp.

Het rechtscollege waarvan de beslissing vatbaar is voor, al naar het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in Cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, is daartoe evenmin gehouden wanneer de wet, het decreet of de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in § 1 klaarblijkelijk niet schendt of wanneer het rechtscollege meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen."

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in de door haar voorgestelde prejudiciële vraag verwijst naar de verzoekende partij die tijdig kennis geeft van haar intentie een syntheseseminarie neer te leggen en in deze syntheseseminarie "haar middelen zoals ontwikkeld in het verzoekschrift herhaalt". Het vijfde lid van artikel 39/81, zijnde één van de twee leden waarvan de verzoekende partij de toetsing aan de Grondwet vraagt, spreekt echter over een syntheseseminarie "waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat". Zodoende betreft de verzoekende partij de door haar voorgestelde prejudiciële vraag niet op de tekst van de wettelijke bepaling waarvan zij de toetsing vraagt, maar op een eigen interpretatie van deze wettelijke bepaling of een interpretatie ervan door de Raad. Dit blijkt des te meer uit het feit dat de verzoekende partij reeds op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift op de hoogte was van de wettelijke bepaling die handelt over een syntheseseminarie "waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat". De kritiek van de verzoekende partij heeft dus in wezen betrekking op de interpretatie door de Raad van deze wettelijke bepaling. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de vraagstelling van de verzoekende partij niet gericht is op het doorvoeren van een grondwettigheidstoets van artikel 39/81, vijfde en zesde lid van de vreemdelingenwet op zich, maar eerder is geformuleerd als een verzoek dat het Grondwettelijk Hof de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ter zake zou onderzoeken om zich daarover uit te spreken. Het Grondwettelijk Hof is daarvoor echter niet bevoegd (cf. RvS 24 mei 2013, nr. 223.585; cf. Arbitragehof nr. 13/2004, 12 januari 2004).

Gezien de voorgestelde prejudiciële vraag zodoende geen vraag is omtrent de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel, zoals bepaald in artikel 26, § 1, 3° van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof, en overeenkomstig artikel 26, § 2, eerste lid van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof een rechtscollege slechts het Grondwettelijk Hof moet verzoeken op een vraag "te dien aanzien" uitspraak te doen, dient de Raad in voorliggend geval de door de verzoekende partij voorgestelde prejudiciële vraag die zoals hoger uiteengezet geen vraag "te dien aanzien" betreft, dan ook niet te stellen.

4. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar betoog ter terechtzitting geen elementen heeft bijgebracht die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 5 juli 2013 was gesteld, zodat overeenkomstig artikel 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

Daar waar de verzoekende partij nog verwijst naar artikel 3 van het EVRM, dient erop gewezen te worden dat zij ter terechtzitting geenszins op een duidelijke wijze uiteenzet op welke manier deze bepaling zou geschonden zijn, daar zij zich beperkt tot te stellen dat de situatie des te schrijnender is en te verwijzen naar haar pleidooi "in een vorige zaak", gezien zij wel degelijk een risico op onmenselijke behandeling loopt: zij is erkend in Polen, maar zou ook het grondgebied van Polen moeten verlaten. Vooreerst wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt, vervolgens wordt erop gewezen dat zij nalaat aan te geven op welke vorige zaak zij concreet doelt en op grond waarvan zij concreet meent een risico op onmenselijke behandeling te lopen, en laat tevens na aan te geven op welke manier haar verwijzing naar vernoemde bepaling relevant is in het licht van het hogergestelde, zodat hierop en op de discussie van de partijen met betrekking tot het al dan niet in het verzoekschrift hebben ingeroepen van voornoemd artikel 3, hoe dan ook niet verder ingegaan dient te worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET